

Prædiken til 2. søndag i Advent

Luk. 21, 25-36

Adventstid er hyggetid. Adventstid er fyldt med traditioner vi ser frem til. Børnene skal vækkes tidligere om morgenen, så de kan nå at få åbnet diverse kalendere, og i fjernsynet er der rigelig med julekalendere at følge med i. Der skal laves julepynt og julegaver og julebanko, julekoncert, juledekorationer og kort sagt hyggestemningen skal brede sig. Men virkeligheden ser ofte anderledes ud end bare hygge, og jeg må da nok sige, at dagens tekst heller ikke lægger op til det hyggelige; for her fortælles om dommedag.

Jeg vil gerne indledningsvist understrege, at det er vel nok godt, at kirken taler om dommedag, ja måske burde vi i kirken tale meget mere om dommedag end vi gør, for ellers er der nogle andre, der gør det, og deres dommedag er slet ikke god at lytte til.

Lige nu er det nemlig miljøaktivister, sundhedsdisciple og ikke mindst en skrækhængende medieverden, der hver eneste dag leverer nye skrækbilleder til alle os efterhånden meget forhærdede nyhedsmottagere.

Mine børn har fortalt mig, at deres kammerater siger, at jorden vil gå under i 2012. Hidtil har jeg bare afvist det med henvis-

ning til alle de gange før, jeg har hørt om den slags forudsigelser. Selv på Jesu tid ventede de at afslutningen var nær. Vi kan bare genlæse dagens tekst: "Denne slægt skal ikke forgå, før alt dette sker". Det er som bekendt ikke sket, så den slags forudsigelser kan man roligt tage afslappet på.

Jeg satte mig dog for at finde ud af, hvor denne forudsigelse, der verserer pt. kommer fra, og fandt ud af at Mayaernes kalender slutter i 2012, og at 2012 er 100-året for Titans forlis samt at astronomisk set er det et begivenhedsrigt år. Men jeg fandt også ud af, at Mayaerne ikke selv tror på afslutningen selvom deres gamle kalender slutter, og at NASA afviser enhver påstand om at denne forudsigelse skulle have noget på sig, så også denne dommedagsforudsigelse kan placeres sammen med alle de andre, vi har hørt, der ikke blev opfyldt.

Men der er så mange andre skrækhistorier om dommedag. Hvad med miljøet? Hvad med vores levestil? Hvad med al Qaeda? Hvad med Nordkorea osv., osv.

Og dommedagsprædikanterne med disse emner er fuldstændig løbet med dagsordenen, mens kirkens dommedag nærmest er glemt. Og det er forfærdeligt; for der er en

verden til forskel på den ene og den anden dommedagstanke.

Altså at der er en afslutning, kommer vi ikke uden om. Der var en begyndelse engang, og noget må også slutte engang, om det er om 300 år eller 30 millioner år ved ingen. Set i det store perspektiv er vi bare en lille, lille bitte del af en kæmpe historie i rum og tid, som vi ingen forestillinger kan gøre os om.

Men i kirken er dommedag Gudsrigets indtræden, og det er den helt store forskel. Jesus har lovet os, at vi kan vente noget godt! Og om det er noget godt eller noget frygteligt, vi venter, gør den store forskel; for det farver vores indstilling til tiden her og nu.

Vi kender til at frygte noget. Det kan være en undersøgelse, en eksamen, en samtale, og tiden forud bliver mærket til ukendelighed af det. Men vi kender også til at glæde os til noget. Da kan vi bare se på børnene, der endnu har evnen til uden betænkninger at glæde sig til jul, ja, de kan glæde sig, så de er ved at sprænges. Deres ventetid er farvet af forventningen om noget godt.

Kirkens dommedag er forventningen om noget godt, for dermed indtræder Gudsriget. Gudsriget er det, vi har så få ord om, fordi vi intet ved derom; men vi har gode billeder og formuleringer i Bibelen. Gudsriget er der, hvor Gud skal være alt i alle. Gudsriget er der, hvor vi skal erkende fuldt ud, ligesom vi selv er kendt fuldt ud. Gudsriget er der, hvor Guds kærlighed udfoldes i evighed – uden for tid og rum. Og derfor kan Jesus sige: Løft jeres hoveder – jeres forløsning er nær. Med Gud i ryggen kan vi fortrøstningsfulde se fremad.

Vi skal selvfølgelig tage miljø og sundhed og storpolitik alvorligt og handle ansvarligt efter hver vore muligheder; men vi skal ikke lade angsten for det frygtelige bestemme over os. For hvordan kan vi reagere på tidens forfærdelige udsigter? Hvordan kan vi holde ud at se Tv-avisen?

Der findes mange kendte måder at holde det frygtelige på afstand. Vi kan holde os selv beskæftiget i højt tempo, så der ikke bliver tid til de dårlige tanker eller vi kan dulme os selv med alkohol eller andet. Der findes nok af muligheder, der også anvendes.

Jesus siger i dagens tekst, at vi ikke skal sløve vort hjerte. Vi skal ikke sløve væk fra alting, ikke bekæmpe angst ved at fortrænge den. Vi skal heller ikke »sove« vores liv væk, det gælder om at være »vågen«. Men det er nemmere sagt end gjort, når vi står midt i det.

Her kan vi måske finde hjælp hos Søren Kirkegaard, der i Begrebet Angest siger noget i retning af, at det handler om at være angst på den rette måde. Han gør opmærksom på det eventyr fra Grimms eventyr, der handler om drengen, der drog ud i verden for at lære at ængstes. I eventyret er det ikke så vigtigt om drengen nu også mødte det forfærdelige; men eventyret handler om det, som alle mennesker må lære: at ængstes ret. At ængstes ret vil sige hverken at synke i angsten eller aldrig at være angst.

For det er jo vigtigt at blive bange, når der er grund til det og reagere derfra. Det er vigtigt at stå ved, at der er angst i alle menneskers liv og finde ord for det. De ord finder vi mange af i Bibelen. Men samtidig er det også vigtigt at vi ikke bliver væk i ang-

sten, synker helt ned i den og lader den bestemme over vores liv.

At ængstes ret er: Som menneske ikke at forsøge at fjerne angsten, men derimod leve med angsten. At leve med angsten indebærer muligheden for, at selv det mest forfærdelige og uventede indtræffer, og alligevel gå hver en ny dag i møde fulde af fortrøstning. At leve sådan, det er tro. Det er »at møde det frygtelige med løftet hoved«. Men hvordan gør man det?

Vi kan prøve at tænke på fortællingen om Lot og hans hustru og deres to døtre. De boede i den frygtelige by Sodoma, hvor alt ondt gik i svang og alle kun tænkte på sig selv og hvor meget de hver især kunne tilrane sig af magt og rigdom. Gud besluttede sig til at komme al denne ondskab til livs ved at udslutte byen. Den gode Lot med familie fik lov at forlade byen; men de måtte under ingen omstændigheder kigge sig tilbage.

Mens den lille familie på fire hastede ud af byen, regnede det med ild. De kunne næsten ikke lade være med at se sig tilbage på det frygtelige, der foregik bag dem, men Gud havde jo sagt, at de ikke skulle stirre sig blinde på det forfærdelige, men fortrøstningsfulde se fremad. De skulle ikke fornægte det forfærdeliges eksistens; men de skulle bare se fremad fortrøstningsfulde med Gud i ryggen. Lots hustru kunne som bekendt ikke lade være med at se sig tilbage, og straks stivende hun i en saltstøtte. Hun stirrede sig blind på det forfærdelige. Men den øvrige familie kom ud af byen i god behold; for de mødte det frygtelige »med løftet hoved«.

Der er en, der har formuleret, hvad det er, der hjælper os til at møde det frygtelige

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

med løftet hoved: Det er, at Gud har vi i ryggen og ikke på nakken.

Vi kan omformulere det til, at den kristne forventning om dommedag betyder, at vi kan vente det gode; for Gud har vi i ryggen – altså fuld opbakning uanset hvad – og ikke på nakken af os.

Tidens dommedags prædikanter er kun på nakken af os. De vil forskrække os, advare os, have os til at handle. Noget skal vi også handle på; men der er stadig en verden til forskel på, om vi venter det værst tænkelige eller vi er fulde af fortrøstning; fordi vi - uanset hvad - har Gud i ryggen!

Med Gud i ryggen skal vi ikke stirre os blinde på det forfærdelige. Med Gud i ryggen kan vi give os hen til de opgaver, vi er sat til, hvad enten det er efter evne at bekæmpe det som truer eller det er at adventshygge.

For adventstid er sådan en god tid at øve sig på at vente i fortrøstningsfuld forventning om at Guds fortælling altid ender godt.

Med Gud i ryggen kan vi fortrøstningsfulde om lidt synge: Rejs op dit hoved, at kristenhed! Opløft dit øje, slå ej det ned! I himlen du har hjemme!

Karin Kristensen

Nørresundby

Salmer:

733, 750, 270, 274, 74